

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2545/2562

พนักงานอัยการจังหวัดสุรินทร์โจทก์ นาย ว.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีอาญา พ.ศ. 2550 มาตรา 7, ป.วิ.พ. มาตรา 249, ป.วิ.อ. มาตรา 15, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีอาญา พ.ศ. 2550 มาตรา 3, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 57, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 66, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 91, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/1, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 102, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.อ. มาตรา 90

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้การขออนุญาตปฏิบัติการอำพรางตาม พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีอาญา พ.ศ.2550 มาตรา 7 เป็นมาตรการในการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนอย่างหนึ่ง อันเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ซึ่งศาลมีอำนาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยได้แม้ไม่มีฝ่ายใดยกขึ้นอุทธรณ์หรือฎีกาก็ตาม แต่ข้อเท็จจริงที่ว่าได้มีการขออนุญาตปฏิบัติการอำพรางหรือไม่ อันจะนำไปสู่ปัญหาข้อกฎหมายดังที่จำเลยอ้างนั้น จะต้องเป็นข้อเท็จจริงที่มีการนำสืบกันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น ศาลจะหยิบยกข้อเท็จจริงตามที่จำเลยเพียงอ้างมาในฎีกามารับฟังว่าไม่มีการขออนุญาตปฏิบัติการอำพรางโดยไม่มีการสืบพยานหาได้ไม่ เมื่อ

คำพิพากษา

คดีนี้จำเลยไม่ได้นำสืบต่อสู้ในประเด็นว่าเจ้าพนักงานตำรวจผู้จับกุมไม่ได้ขออนุญาตปฏิบัติการอำพรางก่อนการล่อซื้อ ทั้งในขณะโจทก์นำพยานเข้าสืบ ทนายจำเลยไม่ได้ถามค้านในประเด็นดังกล่าวไว้ ทั้งนี้ เพื่อให้โอกาสพยานโจทก์เบิกความถึงข้อเท็จจริงดังกล่าวว่าเป็นเช่นไร จึงเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ และเป็นข้อเท็จจริงจำเลยที่เพิ่งจะยกขึ้นอ้างในชั้นฎีกา จึงเป็นฎีกาที่ไม่ชอบด้วย ป.วิ.พ. มาตรา 249 วรรคหนึ่ง (เดิม) ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะโจทก์ยื่นฟ้อง ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 15 และ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีอาญา พ.ศ.2550 มาตรา 3 โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 57, 66, 91, 100/1, 102 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 72 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 91 ริมของกลาง จำเลยให้การรับสารภาพในข้อหาเสพเมทแอมเฟตามีนและข้อหาไม้เครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ส่วนข้อหาอื่นให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 57, 91 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 72 วรรคสอง การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานเสพเมทแอมเฟตามีน จำคุก 6 เดือน และปรับ 10,000 บาท ฐานไม้เครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ปรับ 6,800 บาท รวมจำคุก 6 เดือน และปรับ 16,800 บาท จำเลยให้การ

รับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 3 เดือน และปรับ 8,400 บาท โทษจำคุกให้รอการ
ลงโทษไว้ 2 ปี คำนวณความประพฤติจำเลยเป็นเวลา 1 ปี โดยให้จำเลยไปรายงานตัวต่อพนักงานคุม
ประพฤติ 4 ครั้ง ภายในกำหนด 1 ปี และให้กระทำการกิจกรรมบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์
ตามที่จำเลยและพนักงานคุมประพฤติเห็นสมควรเป็นเวลา 24 ชั่วโมง ตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ริบกระสุนปืน
ของกลาง คืบโทรศัพท์เคลื่อนที่ของกลางให้แก่เจ้าของ ข้อหาและคำขออื่นให้ยก โจทก์อุทธรณ์
สำหรับความผิดฐานเสพเมทแอมเฟตามีน อธิปไตยการ สำนักงานคดีศาลสูงภาค 3 ซึ่ง
อัยการสูงสุดได้มอบหมาย รับรองให้อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลอุทธรณ์แผนกคดียาเสพติด
พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15
วรรคหนึ่ง, 66 วรรคหนึ่ง การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทซึ่ง
แต่ละบทมีอัตราโทษเท่ากันให้ลงโทษฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนเพียงบทเดียวตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 4 ปี คำให้การรับสารภาพในชั้นจับกุมและสอบสวน
เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสี่ จำคุก 3 ปี ฐานมีเครื่อง
กระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ปรับ 900 บาท ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ปรับ 450 บาท รวมกับโทษฐานอื่นที่ศาลชั้นต้นกำหนดแล้วเป็น
จำคุก 3 ปี 3 เดือน และปรับ 450 บาท ไม่ปรับฐานเสพเมทแอมเฟตามีน ไม่รอการลงโทษ และไม่
คำนวณความประพฤติ ริบโทรศัพท์เคลื่อนที่ของกลาง นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษา
ศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่รับฟังเป็นยุติ
ในชั้นฎีกามีว่า ในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง พันตำรวจตรีบำรุง ดาบตำรวจประจักษ์ และ
จำสืบตำรวจบัวพันธ์ ร่วมกันจับกุมจำเลยพร้อมยึดเมทแอมเฟตามีน 1 เม็ด น้ำหนัก 0.095 กรัม
ธนบัตรที่ใช้ล่อซื้อเป็นเงิน 300 บาท โทรศัพท์เคลื่อนที่ 1 เครื่อง และกระสุนปืน ขนาด 9 มิลลิเมตร
30 นัด เป็นของกลาง กล่าวหาจำเลยว่าเสพเมทแอมเฟตามีน มีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครอง
เพื่อจำหน่ายและจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน กับมีเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับ
ใบอนุญาต ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยในประการแรกว่า การที่เจ้าพนักงานตำรวจผู้
จับกุมไม่ได้ขออนุญาตปฏิบัติการอำพรางต่อผู้บังคับบัญชาก่อนการล่อซื้อเมทแอมเฟตามีนจาก
จำเลยตามที่กฎหมายกำหนดนั้น พยานหลักฐานในส่วนนี้น่ามารับฟังได้หรือไม่ เห็นว่า แม้การ
ขออนุญาตปฏิบัติการอำพรางตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความอาญา พ.ศ.2550 มาตรา 7
เป็นมาตรการในการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนอย่างหนึ่ง อันเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับ
ความสงบเรียบร้อย ซึ่งศาลมีอำนาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยได้แม้ไม่มีฝ่ายใดยกขึ้นอุทธรณ์หรือฎีกา
ก็ตาม แต่ข้อเท็จจริงที่ว่าได้มีการขออนุญาตปฏิบัติการอำพรางหรือไม่ อันจะนำไปสู่ปัญหา
ข้อกฎหมายดังที่จำเลยอ้างนั้น จะต้องเป็นข้อเท็จจริงที่มีการนำสืบกันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น
ศาลจะหยิบยกข้อเท็จจริงตามที่จำเลยเพียงอ้างมาในฎีกามารับฟังว่าไม่มีการขออนุญาตปฏิบัติการ
อำพรางโดยไม่มีการสืบพยานหาได้ไม่ เมื่อคดีนี้จำเลยไม่ได้นำสืบต่อสู้ในประเด็นว่าเจ้าพนักงาน
ตำรวจผู้จับกุมไม่ได้ขออนุญาตปฏิบัติการอำพรางก่อนการล่อซื้อ ทั้งในขณะโจทก์นำพยานเข้าสืบ
พยานความจำเลยก็ไม่ได้ถามค้านในประเด็นดังกล่าวไว้ ทั้งนี้ เพื่อให้โอกาสพยานโจทก์เบิกความถึง
ข้อเท็จจริงดังกล่าวว่าเป็นเช่นไร จึงเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น
และศาลอุทธรณ์และเป็นข้อเท็จจริงที่จำเลยเพิกเฉยยกขึ้นอ้างในชั้นฎีกา ฎีกาข้อนี้ของจำเลยจึงเป็น

ฎีกาที่ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 249 วรรคหนึ่ง (เดิม) ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะที่โจทก์ยื่นฟ้องประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญาเสฟตติ พ.ศ.2550 มาตรา 3 ศาลฎีกาจึงไม่รับวินิจฉัย ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยในประการต่อไปว่า จำเลยกระทำความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนตามที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามาหรือไม่ เมื่อพิเคราะห์พยานโจทก์ทั้งสามซึ่งไม่เคยรู้จักจำเลยมาก่อน และเหตุที่พยานโจทก์ทั้งสามกับพวกเดินทางไปที่บ้านจำเลยนั้น ก็เพราะจำเลยนัดให้สายลับมารับเมทแอมเฟตามีนที่บ้านจำเลยที่เกิดเหตุตามที่ได้มีการนัดหมายและล่อซื้อ ขณะเกิดเหตุเป็นเวลากลางวันพันตำรวจตรีบำรุง และดาบตำรวจประจักษ์ซึ่งคุมดูแลเหตุการณ์ห่างออกไปเพียง 10 เมตร ย่อมเห็นเหตุการณ์โดยตลอด ทั้งต่อมายังสามารถตรวจยึดธนบัตรที่ใช้ล่อซื้อได้จากภายในห้องนอนจำเลย ซึ่งจำเลยก็นำสืบรับว่า เจ้าพนักงานตำรวจตรวจพบธนบัตรที่ใช้ล่อซื้ออยู่ที่โต๊ะข้างเตียงนอนจำเลยจริง เพียงแต่อ้างว่านายสาโรจน์ นำมาวางไว้หลังตู้เย็นขณะจำเลยอยู่ในห้องน้ำ จำเลยจึงหยิบมาวางไว้ที่โต๊ะข้างเตียงนอน อันเจือสมกับที่พยานโจทก์ทั้งสามเบิกความ นอกจากนี้โจทก์ยังมีร้อยตำรวจเอกราชนันท์ พนักงานสอบสวนเบิกความสนับสนุนว่า พยานเป็นผู้สอบคำให้การจำเลย ซึ่งจำเลยให้การรับสารภาพตลอดข้อกล่าวหา และในคำให้การดังกล่าวก็มีรายละเอียดเกี่ยวกับตัวจำเลย การกระทำความผิดของจำเลยรวมทั้งบุคคลที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ในชั้นสอบสวนจำเลยยังนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพ โดยมีการยืนยันข้อเท็จจริงว่า จำเลยเป็นผู้นำเมทแอมเฟตามีนไปวางไว้บนตู้เย็นแล้วสายลับนำเงินที่ใช้ล่อซื้อให้กับจำเลย จึงเชื่อว่าจำเลยให้การรับสารภาพโดยสมัครใจและในขณะให้การจำเลยมีสติสัมปชัญญะรู้ดีถึงการกระทำทั้งหมดของตน มิใช่เกิดจากความมึนเมาในยาเสฟตติที่จำเลยเสฟในวันนั้นและถูกเจ้าพนักงานตำรวจหลอกหรือจูงใจดังที่จำเลยอ้าง ส่วนที่จำเลยฎีกาว่าพยานโจทก์ผู้ร่วมจับกุมเบิกความว่าได้นำธนบัตรที่ใช้ล่อซื้อไปถ่ายสำเนาและลงบันทึกประจำวันก่อนที่จะมีการล่อซื้อ ทั้ง ๆ ที่ยังไม่ทราบว่าจะล่อซื้อเมทแอมเฟตามีนจากจำเลยได้หรือไม่และเป็นจำนวนเท่าใด เห็นว่า ข้อเท็จจริงดังกล่าวเป็นเพียงรายละเอียด ซึ่งไม่ใช่เรื่องผิดวิสัย สาระสำคัญอยู่ที่พยานบัตรที่ใช้ล่อซื้ออยู่กับจำเลย หลังจากมีการล่อซื้อ ที่จำเลยฎีกาต่อมาว่า จำเลยไม่ได้ขับรถยนต์มาในที่เกิดเหตุดังที่พยานโจทก์ให้การไว้ในชั้นสอบสวนแล้ว มีการขีดข้อความ "จอดรถและลงจากรถ" ออก แต่มาเบิกความในชั้นพิจารณาว่าจำเลยขับรถยนต์มาส่งเมทแอมเฟตามีนให้แก่สายลับนั้น เห็นว่า ข้อเท็จจริงส่วนนี้จำเลยเพียงกล่าวอ้างลอย ๆ ไม่มีพยานสนับสนุน เมื่อพยานโจทก์ผู้จับกุมเบิกความยืนยันตรงกันว่าจำเลยขับรถยนต์มาในที่เกิดเหตุ ส่วนการขีดข้อความในบันทึกคำให้การ ร้อยตำรวจเอกราชนันท์เป็นผู้ขีดข้อความและลงลายมือกำกับไว้ ซึ่งทนายจำเลยก็ไม่ได้ถามค้านร้อยตำรวจเอกราชนันท์เพื่อให้อธิบายในส่วนนี้ไว้ จึงไม่เป็นพิรุณ และการที่พยานโจทก์มิได้ยึดรถยนต์ที่จำเลยขับมาก็ดี กับการที่ไม่มีการถ่ายรูปในขณะที่มีการส่งมอบเมทแอมเฟตามีนก็ดี รวมทั้งการที่ไม่เข้าจับกุมทันทีในขณะนั้นก็ดี ล้วนเป็นเรื่องดุลพินิจและวิธีปฏิบัติของเจ้าพนักงานในขณะเกิดเหตุ มิใช่เป็นเรื่องผิดปกติและทำให้พยานโจทก์ที่น่าสืบมาไม่น่าเชื่อถือดังที่จำเลยฎีกามาเสมอไปไม่ จากเหตุผลดังกล่าววินิจฉัยข้างต้น พยานโจทก์ที่น่าสืบมาจึงฟังได้แล้วว่าจำเลยมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน ดังที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามา ส่วนฎีกาข้ออื่น ไม่เป็นสาระอันควรแก่การวินิจฉัย เพราะไม่ทำให้ผลคดีเปลี่ยนแปลง ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

วันทนี กีรติพิบูล · สมชาติ ธีญญาวินิชกุล · สมเกียรติ ตั้งสกุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th ·
<https://thaideka.online/deka/2545/2562>